

บทที่ 1

มังกรของเราไม่ได้กินพวกเด็กสาวที่เขาพาตัวไป แม้ว่าคนนอกหุบเขาจะเล่าลือกันทำนองนั้นก็ตาม เรามักได้ยินเรื่องแบบนี้จากนักเดินทางที่สัญจรผ่านผู้คนพูดราวกับเรานูชายักษ์มมนุษย์และมังกรเป็นมังกรจริง ๆ แต่แน่นอนว่าไม่ใช่มังกรเป็นจอมเวทอมตะก็จริง แต่เขายังเป็นมนุษย์ หากเขาอยากกินเด็กสาวหนึ่งคนทุก ๆ สิบปี พวกเขาพ่อเด็กคงลูกชื่อเช่นฆ่าเขาไปแล้ว ความจริงแล้วมังกรคุ้มครองเราจากพงไพร เราล่านึกในบุญคุณของเขาแต่ไม่ถึงกับซาบซึ้ง

เขาไม่ได้กลืนกินผู้ใด เพียงแต่ทุกคนกลับรู้สึกแบบนั้น มังกรจะพาตัวเด็กสาวหนึ่งคนจากหมู่บ้านในหุบเขาไปยังหอคอย กระทั่งปลดปล่อยนางในอีกสิบปีให้หลัง แต่ถึงตอนนั้นนางก็กลายเป็นคนอื่นไปเสียแล้ว นางสวมอาภรณ์หรูหรา วาจาดังชนชั้นสูง และชื่อเสียงต่างพร้อยเนื่องจากอาศัยอยู่กับผู้ชายมาร่วมสิบปี ต่อให้หญิงสาวเหล่านั้นอ้างว่ามังกรไม่เคยแตะต้องพวกนางก็ตาม แต่จะพูดเป็นอื่นได้อย่างไรเล่า ยิ่งกว่านั้นมังกรยังมอบเหรียญเงินเต็มถุงเป็นสินเดิมให้หญิงสาวด้วย จึงไม่มีชายใดเกียจงอนที่จะรับนางมาเป็นภรรยา ไม่ว่าชื่อเสียงก่อนแต่งงานจะเป็นเช่นไร

แต่พวกนางกลับไม่อยากแต่งงานกับใครเลย และไม่อยากอยู่ในหมู่บ้านด้วยซ้ำ

“หญิงสาวพวกนั้นลึมวิถีชีวิตในหุบเขาไปแล้ว” พ่อเคยบอกครั้งหนึ่งโดยที่ข้าไม่คาดคิด ตอนนั้นข้านั่งอยู่ข้างตัวพ่อบนเกวียนเปล่าคันใหญ่ระหว่างกลับจากการส่งพินประจำสัปดาห์ เราอาศัยอยู่ในตเวอรันนิค มันไม่ใช่หมู่บ้านที่ใหญ่หรือเล็กสุดในหุบเขา หรือใกล้พงไพรที่สุด หมู่บ้านของเราอยู่ห่างจากที่นั่นตั้งสิบเอ็ดกิโลเมตร แต่เรามีถนนพาสันสู่เนินใหญ่ และจากบนยอดเนินในวันอันแจ่มใส เราจะเห็นสายน้ำทอดยาวไปจนถึงผืนดินมอดไหม้สีเทาจางที่ชายป่า รวมถึงกำแพงที่บวมของพงไพรซึ่งอยู่ถัดไป หอคอยของมังกรอยู่ไกลออกไปอีกทาง มันดูคล้ายแท่งซอล์กสีขาวยกไว้ที่เชิงเขาด้านตะวันตก

ตอนนั้นข้ายังเล็กมาก ไม่เกินห้าขวบ แต่ข้ารู้แล้วว่าเราจะไม่พูดถึงมังกรหรือเด็กสาวที่ถูกพาตัวไป ข้าจึงจำได้ขึ้นใจเมื่อพ่อละเมิดกฏนี้

“พวกนางจำได้ว่าต้องกลัว” พ่อพูดเพียงเท่านั้น แล้วเคาะปากสั่งม้าให้ลากเกวียนลงเนินกลับเข้าหมู่บ้าน

ข้าไม่เข้าใจนัก เราทุกคนล้วนกลัวพงไพรก็จริง ทว่าหุบเขาแห่งนี้คือบ้านแล้วเราจะทิ้งบ้านของเราได้อย่างไร แต่เมื่อหญิงสาวเหล่านั้นถูกปล่อยตัวจากหอคอย พวกนางก็ไม่เคยกลับมาอาศัยในหุบเขาอีกเลย ทุกคนกลับมาเยี่ยมบ้านช่วงสั้น ๆ หนึ่งสัปดาห์หรือหนึ่งเดือน แต่ไม่เคยเกินกว่านั้น จากนั้นพวกนางจะรวบรวมเหรียญเงินแล้วออกจากหุบเขา ส่วนใหญ่ไปเข้าเรียนมหาวิทยาลัยที่เมืองหลวง เกือบทุกคนแต่งงานกับหนุ่มชาวเมือง ไม่ก็เป็นนักวิชาการหรือเจ้าของร้านค้า มีเสียงลือถึงยาดวิกา บาคผู้ถูกพาตัวไปเมื่อหกสิบปีก่อน ว่ากันว่านางกลายเป็นหญิงคนีคาและภริยาเก็บของบารอนกับดุก แต่กว่าข้าจะเกิด ยาดวิกาก็กลายเป็นหญิงชราผู้มั่งคั่ง นางมักส่งของขวัญชิ้นเลิศมาให้หลาน ๆ ทว่าไม่เคยกลับมาเยี่ยมบ้านแม่แต่ครั้งเดียว

ดังนั้นแม้จะไม่เหมือนการสังเวกลูกสาว แต่ก็ไม่ใช่เรื่องสนุกเช่นกัน ในหุบเขามีหมู่บ้านไม่กี่แห่ง โอกาสถูกเลือกจึงพอมืออยู่บ้าง มังกรจะเลือกเฉพาะสาววัยสิบเจ็ดที่เกิดระหว่างวันแรกของเดือนตุลาคมปีนั้นถึงตุลาคมปีถัดไป ในปีของข้ามีเด็กสาวเข้าเกณฑ์สิบเอ็ดนาง และนั่นเป็นความเสี่ยงที่แยกว่าเกมพินลูกเต๋า ทุกคนบอกว่าเมื่อเด็กในเกณฑ์มังกรโตขึ้นจะเป็นที่รักน้อยลง เพราะเรา

รู้ว่าอาจต้องเสียนางไป แต่ไม่ใช่ข้า ไม่ใช่พ่อแม่ของข้า กว่าข้าจะโศกพอเข้าใจ ว่ามังกรอาจจะพาตัวไป พวกเราก็อู้แล้วว่ามังกรจะเลือกคาสซา

มีเพียงนักเดินทางผู้ไม่รู้เท่านั้นที่จะเอ่ยชมคาสซากับพ่อแม่นางว่าลูกสาวช่างงดงาม ฉลาดเฉลียว หรือนิสัยดีเพียงใด มังกรไม่ได้เลือกเด็กสาวที่สวยงามที่สุดเสมอไป แต่ทุกครั้งจะเลือกคนที่พิเศษสุด หากมีคนใดโดดเด่นกว่าเพื่อนไม่ว่ารูปร่าง สติปัญญา ลีลาเรingers หรือน้ำใจไมตรี เขาจะเลือกเด็กสาวคนนั้นเสมอ ทั้งที่แทบไม่ได้พูดจากับใครก่อนตัดสินใจ

และคาสซาก็มีคุณสมบัติครบพร้อม นางมีเรือนผมสีน้ำตาลดกหนาที่ถักเป็นเปียยาวจรดเอว นัยน์ตาสีน้ำตาลลอบอุ่น และเสียงหัวเราะราวกับดนตรีที่ชวนขับขาน นางมักจะเป็นต้นคิดการละเล่นทุกชนิด รังสรรค์เรื่องราวและลีลาเรingers ได้อย่างฉับไว อาหารที่นางปรุงมีรสโอชา และคราใดที่ปิ่นชนแกะจากฝูงของพ่อ เส้นด้ายจากกมล่อมักจะเรียงเส้นไว้ปูมปมเสมอ

ข้ารู้ว่าข้าพูดเหมือนคาสซาเป็นนางในเทพนิยาย แต่กลับกันต่างหาก เวลาแม่เล่านิทานเกี่ยวกับเจ้าหญิงปิ่นด้าย สาวเลี้ยงห่านผู้หาญกล้า หรือเทพธิดาในลำธาร ข้าจะจินตนาการว่าพวกนางคล้ายคาสซา ข้ามองคาสซาแบบนั้น และด้วยความโง่เขลาเยาว์วัย ความรักของข้าที่มีต่อคาสซาจึงยิ่งเพิ่มพูนมิได้ลดถอย เพราะข้ารู้ว่านางจะถูกพรากจากข้าไปในเร็ววัน

คาสซาบอกว่านางไม่เคียดริ้อน นางองอาจเข้มแข็ง เพราะเวนชาผู้เป็นแม่พร่ำสอนไว้ “คาสซาจะต้องมีจิตใจกล้าหาญ” ข้าได้ยินเวนชาบอกแม่ข้าครั้งหนึ่ง ขณะเคียวเขี่ยให้คาสซาปิ่นต้นไม้ที่ไม่กล้าขึ้นในตอนแรก แม่ก็อดเวนชาทั้งน้ำตา

เราอยู่ห่างกันเพียงสามบ้าน ข้าเองไม่มีพี่น้องผู้หญิง มีเพียงพี่ชายสามคนที่แก่กว่าหลายปี คาสซาเป็นสหายรักของข้า เราเล่นด้วยกันตั้งแต่แบเบาะ เริ่มจากไม่ทำตัวเกะกะในครัวของพวกแม่ ๆ จากนั้นก็เล่นบนถนนหน้าบ้าน กระทั่งโตพอจะวิ่งเล่นอิสระในป่า ข้าไม่เคยอยากกลับไปเข้าบ้านถ้าเรายังงมมือเล่นสนุกได้เงาไม้ ซึ่งข้าจินตนาการว่าต้นไม้เฒ่ากิ่งลงมาเป็นที่กำบังแก่เรา ไม่รู้ว่าข้าจะทนได้อย่างไรเมื่อมังกรพาคาสซาไป

แต่ต่อให้ไม่มีคาสซา พ่อกับแม่อีกคงไม่ห่วงช้านัก ในวัยสิบเจ็ดซ้ายัง
แก้งก้างไม่ต่างจากลูกวัวผอมแห้ง ไหนจะทำโต ๆ และเส้นผมพันเกรอะกรังอยู่
เสมอ พรสวรรค์เดี่ยวของช้า...หากจะเรียกว่าเป็นพรสวรรค์ได้...ก็คือการทำให้
เครื่องแต่งกายที่ใส่อยู่ฉีกขาด เปราะเปื้อน หรือหลุดลุ่ยได้ภายในหนึ่งวัน พ่อ
ช้าอายุสิบสองแม่ก็ระอาเสียจนยอมให้ช้าสวมเสื้อผ้าที่ตกทอดจากพี่ชายออกไป
วิ่งเล่น ยกเว้นแต่ในวันฉลอง ซึ่งช้าจะถูกจับเปลี่ยนเครื่องแต่งกายก่อนออก
จากบ้านเพียงยี่สิบนาที แล้วนั่งเฉย ๆ บนเก้าอี้ยาวหน้าบ้านจนกว่าจะเดินไป
โบสถ์ แต่ก็เชื่อว่าช้าจะรอดพ้นจากการถูกกึ่งไม้เกี่ยวหรือโคลนกระเซ็นใส่ก่อนไป
ถึงลานหมู่บ้าน

“เจ้าคงต้องแต่งกับช่างตัดเสื้อ แอ็กเนียชกาน้อยของพ่อ” พ่อชอบพูด
กลัวหัวเราะเวลากลับจากป่าในยามค่ำแล้วช้าวิ่งไปต้อนรับทั้งที่หน้ามอม ไร้ผ้า
คลุมศีรษะ และเสื้อผ้าขาดอย่างน้อยหนึ่งแห่ง แต่พ่อก็อุ้มช้าขึ้นจูบอยู่ดี ขณะที่
แม่เพียงแค่ออนใจเล็กน้อย จะมีพ่อแม่คนใดเสียใจที่ตระหนักรู้ว่าบุตรสาวใน
เกณฑ์มังกรมีข้อบกพร่องกันเล่า

ฤดูร้อนสุดท้ายก่อนถึงวันคัดเลือกช่างยาวนาน อบอุน และพรางพรายด้วยน้ำตา
คาสซาไม่ได้ร้องไห้ แต่ช้าร้อง เราเถลไถลในป่าจนค่ำมืด พยายามยึดวัน
แสนสุขให้ยาวนานเท่าที่มันจะเป็นได้ ช้ากลับถึงบ้านในสภาพวิวิธและ
เหน็ดเหนื่อยเสียจนตรงขึ้นเตียงเข้านอนในความมืด แม่เข้ามาลูบศีรษะช้า พลอง
ร้องเพลงกล่อมเบา ๆ ขณะที่ช้าร้องไห้จนหลับไป แม่ทิ้งจานอาหารไว้ข้างเตียง
เพื่อว่าช้าตื่นขึ้นกลางดึกแล้วหิว แม่ไม่ได้พยายามปลอบช้าในเรื่องนี้ เพราะจะ
ให้ปลอบอย่างไรเล่า เราทั้งคู่รู้ว่าต่อให้แม่รักคาสซาและเวนชามากเพียงใด ใน
ใจแม่ก็ซ่อนความยินดีอยู่ลึก ๆ ไม่ใช่ลูกสาวของช้า ไม่ใช่ลูกสาวเพียงคนเดียว
ของช้า และแน่นอนว่าช้าเองก็ไม่อยากให้แม่รู้สึกต่างไปจากนี้

ฤดูร้อนปีนี้จะแทบจะมีเพียงช้าและคาสซา แต่มันเป็นเช่นนั้นมานานแล้ว
เราวิ่งเล่นกับเด็ก ๆ ในหมู่บ้านครึ่งเขี้ยววิ้ว แต่เมื่อเติบโตใหญ่และคาสซาขางดงามขึ้น

แม่ของคาสซาก็สอนว่า “อย่าสูงลิ้นกับเด็กผู้ชายมากนัก มันไม่เป็นผลดีกับทั้งสองฝ่าย” แต่ข้าเกาะติดคาสซา ส่วนแม่ของข้าก็รักคาสซาและเวนซาเกินกว่าจะแยกถูก ๆ ออกจากกัน ทั้งที่แม่รู้ว่าข้าจะเจ็บปวดยิ่งขึ้นในท้ายที่สุด

ในวันสุดท้ายก่อนถึงวันคัดเลือก ข้าพบที่ว่างในป่าบริเวณที่หมู่ไม้เบื้อองบนยังสะบัดใบสีทองและแดงเพลิง ผืนดินกลั่นด้วยเกล็ดตุ๊ก เรารวบรวมกิ่งไม้กับใบแห้งมาก่อไฟกองเล็กเพื่อย่างเกล็ดตุ๊ก พรุ่งนี้เป็นวันแรกของเดือนตุลาคม งานฉลองใหญ่จะถูกจัดเป็นเกียรติแต่ผู้อุปการะและเจ้านายของเรา มังกรจะมาถึงพรุ่งนี้

“คงสนุกดีถ้าได้เป็นนักดนตรีพเนจร” คาสซาพูดขณะหลับตานอนหงาย ยิ้มเพลงเบา ๆ วณิพกคนหนึ่งเดินทางมาร่วมงานฉลองและฝึกร้องเพลงอยู่บนลานหญ้าเมื่อเช้านี้ เกวียนบรรณาการหลังไหลเข้ามาตลอดสัปดาห์ “จะได้เที่ยวไปทั่วโปแลนด์และร้องเพลงให้กษัตริย์ฟัง”

ท่าทางคาสซาคงคิดจริงจัง ไม่เหมือนเด็กน้อยवादวิมานในอากาศ นางพูดราวกับคิดจะออกจากหุบเขาและลี้ภัยไปตลอดกาลจริง ๆ ข้ายื่นมือไปคว้านางไว้ “แต่เจ้าจะกลับบ้านทุกเทศกาลกลางฤดูหนาว” ข้าบอก “และขับร้องทุกบทเพลงที่เจ้ารู้มาให้เราฟัง” เราจับมือกันแน่น ข้าพยายามไม่คิดถึงเหล่าเด็กสาวที่ถูกมังกรพาตัวไปและไม่อยากกลับมาเยี่ยมบ้าน

จริงอยู่ว่าตอนนั้นข้าเกลียดมังกรจับใจ แต่มังกรไม่ใช่เจ้านายที่เลวร้ายอีกฟากหนึ่งของทิวเขาทางเหนือ บารอนแห่งเอลโลว์มาร์เซสสั่งสมกำลังพลห้าพันนายเพื่อใช้ในสงครามของโปแลนด์ เขาอาศัยอยู่ในปราสาทสีหอคอย ณ ดินแดนที่ไม่ได้อุดมสมบูรณ์ไปกว่าหุบเขาของเรา พร้อมกับภรรยาผู้สวมอัญมณีสีโลหิตและผ้าคลุมขนจิ้งจอกขาว ชาวบ้านต้องไปลงแรงในผืนดินของบารอนสัปดาห์ละหนึ่งวัน ทั้งที่มันเป็นผืนดินที่ดีที่สุดในอกจากนี้บารอนยังบังคับให้เด็กหนุ่มเกณฑ์ทหารอีกด้วย และเมื่อมีทหารเป็นจำนวนมาก เด็กผู้หญิงจึง

¹ เพลงมาจากชื่อประเทศโปแลนด์

ต้องเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านและมีคนอยู่ด้วยเสมอเมื่อโตเป็นสาว บารอนเองก็ไม่ใช้
เจ้านายที่เลวร้าย

มังกรมีหอคอยแห่งเดียว เขาไม่มีทหารติดอาวุธเลยสักคน ไม่มีกระบัง
คนรับใช้ ยกเว้นเด็กสาวที่พาตัวไป มังกรไม่ต้องมีกองทัพ เพราะเขารับใช้
กษัตริย์โดยอาศัยกำลังและเวทมนตร์ บางครั้งมังกรต้องเข้าวังไปกล่าวสัตย์
สาบานซ้ำ ซ้ำเดาว่ากษัตริย์น่าจะเรียกใช้เขาในสงครามได้ แต่ส่วนใหญ่แล้ว
หน้าที่ของมังกรคืออยู่สังเกตการณ์และปกป้องอาณาจักรจากความชั่วร้ายของ
พงไพร

สิ่งเดียวที่เขาใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเห็นจะมีเพียงหนังสือเท่านั้น มังกรยอม
จ่ายทองอย่างงามสำหรับตำราชั้นเลิศ พวกเราทุกคนจึงอ่านออกเขียนคล่อง
เกินมาตรฐานชาวบ้าน มีพ่อค้าหนังสือมากมายดั้นด้นมาที่นี่แม้ว่าหมู่บ้านของเรา
จะอยู่สุดชายแดนโพลเนีย เพื่อไม่ให้เสียเที่ยวเหล่าพ่อค้าจึงบรรทุกหนังสือเก่า
หรือราคาถูกลงมาเต็มหลังล้อและขายให้เราในราคาไม่กี่เพนนี ดังนั้นต้องเป็นคน
ยากจนจริง ๆ ถึงไม่มีหนังสือประดับผนังบ้านอย่างน้อยสองสามเล่ม

สำหรับใครก็ตามที่ไม่ได้อยู่ใกล้พงไพรมากพอ สิ่งเหล่านี้อาจฟังดูไร้สาระ
และเป็นเหตุผลที่ไม่เข้าท่าเลยกับการต้องเสียลูกสาวให้กับมังกร แต่ข้าเคย
เห็นคิมหันต์ซจีมาแล้ว ยามนั้นสายลมร้อนหอบพาเกสรจากป่าทางตะวันตกลง
สู่เรือกสวนไร่ของเราในหุบเขา ธรรมชาติเติบโตลูกกลมแต่บิดเบี้ยวพิลึก ใคร
ก็ตามที่ได้ดื่มกินจะมีอาการบ้าคลั่งลุกมาทำร้ายคนในบ้าน สุดท้ายคนผู้นั้นจะวิ่ง
เข้าสู่พงไพรและหายสาบสูญ เว้นแต่จะถูกจับมัดไว้

ครั้งนั้นข้าอายุหกขวบ พ่อกับแม่พยายามปิดหูปิดตาข้า แต่ข้ายังจำได้
แจ่มชัดถึงความกลัวระเือกจับขึ้นทุกแห่งหน ความหั่นผวาในทุกหย่อมหญ้า
ตลอดจนความทิวไม่รู้จักในกระเพาะ ตอนนั้นเราบริโภคเสบียงที่สะสมจาก
ปีก่อนไปหมดแล้วเพราะหวังพึ่งฤดูใบไม้ผลิ เพื่อนบ้านคนหนึ่งหิวจนตายจึง
กินถั่วสีเขียวไปสองสามเม็ด ข้าจำเสียงกรีดร้องจากบ้านของเขาในคืนนั้นได้
ข้าแอบมองผ่านหน้าต่างเห็นพ่อวิ่งไปคว้าคราดเหล็กที่วางพิงโรงนาของเราออกไป

วันหนึ่งในฤดูร้อนปีนั้น ข้าซึ่งยังเด็กเกินกว่าจะรู้ภัยหนี่แม่ผู้ผ่ายผอม
อ่อนล้า แล้ววิ่งเข้าไปในป่า ข้าพบพุ่มไม้หนามใกล้ตายในมุมอับสายลมจึงแหวก

กึ่งแห่งกรอบเข้าไปยังใจกลาง แล้วเก็บลูกแบล็กเบอร์รี่ออกมาเติมกำมือ รูปทรงของมันไม่บิดเบี้ยวแม้แต่น้อย มันยังกลมเต่งสดจ๋าอย่างมหัศจรรย์ แต่ละลูกขบแตกหวานล้ำอยู่ในปาก ซ้ำกินไปสองกำมือและกอบใส่กระโปรงกลับบ้าน เลื้อยผ้าเประอะชุ่มต่างดวงสีม่วง แม่ร้องให้ด้วยความกลัวเมื่อเห็นหน้ามอมแมมของข้า แต่ข้ากลับไม่เจ็บป่วย ด้วยเหตุผลบางอย่างพุ่มไม้หนามกอนั้นรอดพ้นคำสาปแห่งพงไพรมาได้ ส่วนลูกแบล็กเบอร์รี่ทั้งหมดก็ปกติดี แต่น้ำตาของแม่ทำให้ข้าเสียขวัญ ข้าจึงเลี้ยงแบล็กเบอร์รี่อยู่หลายปีหลังจากนั้น

นั่นเป็นปีที่มังกรถูกเรียกตัวเข้าวัง เขากลับมาก่อนกำหนดและขี่ม้าตรงมายังที่นาของเรา จากนั้นก็เรียกเพลิงมนตร์มาเผาผลาญพืชพันธุ์ต้องสาปจนไม่เหลือแม้หนึ่งเมล็ด หน้าที่ของมังกรมีเพียงเท่านี้ แต่เขาออกเยี่ยมบ้านทุกหลังที่มีผู้เจ็บป่วย พร้อมกับมอบเหล่าวิเศษที่ช่วยเรียกฟื้นคืนสติ เขาสั่งให้หมู่บ้านทางตะวันตกที่รอดจากหายนะแบ่งเสบียงอาหารให้เรา รวมทั้งดเว้นการส่งบรรณาการในปีนั้นทั้งหมดเพื่อไม่ให้มีใครต้องทนทิว และก่อนจะเริ่มการหาว่านไถในฤดูใบไม้ผลิต่อมามังกรลงมายังผืนนาอีกครั้ง เขาจัดการเผาซากที่หลงเหลือก่อนมันจะหยั่งรากใหม่

แต่ต่อให้มังกรช่วยเราไว้มากเพียงใด เรายังไม่รักเขา มังกรไม่เคยลงจากหอคอยมาตีสนิทกับชาวบ้านยามเก็บเกี่ยวเหมือนบารอนแห่งเอลโลว์มาร์เชส เขาไม่เคยซื้อของจุกจิกในงานออกร้านอย่างภรรยาและลูก ๆ ของบารอน เวลาที่หมู่บ้านมีการแสดงของคณะละครเร่หรือวงดนตรีที่ข้ามช่องเขามาจากรอสเซีย มังกรก็ไม่เคยมาร่วมรับชม เมื่อถึงคราวที่เกวียนบรรทุกบรรณาการส่งไปถึงประตูหอคอยจะเปิดให้ผู้ขับเกวียนขนถ่ายสิ่งของไว้ในห้องใต้ดินโดยไม่มีใครเห็นเขา มังกรเคยพูดกับผู้ใหญ่บ้านของเราเพียงไม่กี่คำ แม้กระทั่งกับเจ้าเมืองโอลซานกา ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ที่สุดในหุบเขาและอยู่ใกล้หอคอยของมังกรมาก เขาไม่ได้พยายามทำให้เรารักเขา และไม่มีใครในหมู่บ้านเรารู้จักเขา

นอกจากนี้เขายังเป็นเจ้าของแห่งมนตร์ดำ มีสายฟ้าแลบปลารอบหอคอยของมังกรในคืนฟ้ากระจ่างไม่เว้นแม้ยามฤดูหนาว เขาปล่อยริ้วบาง ๆ จากหน้าต่างยามราตรีลอยไปตามถนน แม่น้ำ แล้วเข้าสู่ป่าเพื่อให้มันทำหน้าที่เป็นเวรยาม บางครั้งเมื่อพงไพรเล่นงานใครเข้า อาจเป็นเด็กสาวที่ตามฝูงแกะไปใกล้ชายป่า

นายพรานที่ตีมน้ำพุต้องห้าม หรือนักเดินทางเคราะห์ร้ายที่ข้ามช่องเขาแล้ว
ฮัมเพลงประหลาดซึ่งครอบงำสติ มังกรจะลงจากหอคอยมารับตัวพวกเขา แล้ว
คนเหล่านั้นก็ไม่เคยกลับมาอีกเลย

มังกรไม่ได้ชั่วร้าย แต่เขาเหินห่างและน่าเกรงขาม ทั้งจะมาเอาตัวคาสซา
ไป นี่เป็นเหตุผลที่ข้าเกลียดเขา และเกลียดเรือยมาหลายต่อหลายปี

ความรู้สึกของข้าไม่ได้เปลี่ยนไปในคืนสุดท้าย ข้ากับคาสซากินเกล็ดหมด
แล้ว ตะวันดับจากฟ้าและกองไฟดับแสง แต่เรายังอ้อยอิ่งอยู่ในลานจนเก้าไฟ
เย็นเยียบ อีกไม่นานก็จะรุ่งสาง ปกติแล้วงานฉลองการเก็บเกี่ยวจะมีขึ้นในเมือง
โอลซานกา แต่ในปีที่มีการคัดเลือก งานจะถูกจัดขึ้นในหมู่บ้านที่มีเด็กสาวเข้า
เกณฑ์อย่างน้อยหนึ่งนางเพื่อให้ครอบครัวเดินทางได้สะดวก และหมู่บ้านของ
เราก็มีคาสซา

ข้าเกลียดมังกรยิ่งกว่าเท่าในวันถัดมาขณะที่กำลังสวมชุดสีเขียวตัวใหม่
มือของแม่สิ้นระริกยามถักเปียให้ เรารู้ว่ามังกรจะเลือกคาสซา แต่นั่นไม่ได้
หมายความว่าเราจะเลิกแล้ว ข้ายกกระโปรังพื้นแล้วป็นขึ้นเกียนอย่างบรรจง
ที่สุด สายตากวาดซำระวังเลื่อนไม้ และถึงกับยอมให้พ่อประคอง วันนี้ข้า
พยายามทำตัวสวยเป็นพิเศษจึงจะรู้ว่าไม่มีประโยชน์ ข้าอยากให้คาสซารู้ว่าข้ารัก
นางและอยากช่วยให้นางมีโอกาสแข่งขันอย่างยุติธรรม ข้าจะไม่ทำตัวให้ดูขี้เหร่
ตาเข หรือหลังโกงอย่างเด็กสาวบางคน

พวกเรารวมตัวกันที่ลานของหมู่บ้าน เด็กสาวสิบเอ็ดนางยืนเรียงเป็นแถว
โต๊ะอาหารถูกจัดห่างออกไปในจัตุรัส ขนาดโต๊ะไม่ใหญ่พอจะวางบรรณาการ
สำหรับทั้งหุบเขา ดังนั้นพวกกระสอบข้าวสาลีและข้าวโอ๊ตซึ่งเรียงเป็นรูปพีระมิด
จึงถูกวางบนพื้นหญ้าตามมุมสนาม ทุกคนรวมตัวกันอยู่ด้านหลัง บนลานมี
เพียงพวกเรากับครอบครัว และผู้ใหญ่บ้านดานากาที่เดินกระวนกระวายข้าง ๆ
ปากพิมพ์ซ้อมคำทักทาย

ข้าแทบจะไม่รู้จักเด็กสาวคนอื่น ไม่มีใครที่มาจากดเวอร์นิค ทุกคนยืน
เกร็งในชุดสวยและเปียถัก ต่างจับจ้องถนกันเงียบ ๆ แต่ยังไม่มีการ
มังกร สมองข้าเริ่มผันแพ้อ จินตนาการว่าตัวเองโถมกายเข้าปกป้องคาสซาเมื่อ

มังกรมาถึง แล้วบอกให้เขาเอาเข้าไปแทน หรือประกาศว่าคาสซาจะไม่ไปกับเขา แต่ข้ารู้ตัวว่าไม่กล้าพอจะทำสิ่งเหล่านั้น

และแล้วมังกรก็มาถึง...ในแบบที่น่าพรึ่นพรึง เขาไม่ได้เดินมาตามถนน แต่ก้าวออกมาจากความว่างเปล่าตื้อ ๆ ข้ากำลังมองไปทางนั้นพอดี มันเริ่มจากนิ้วที่ลอยค้าง ตามด้วยแขน ขา และเรือนร่างของบุรุษหนุ่ม การปรากฏตัวของเขาช่างพิสดาร เล่นเอาเข้าถอนสายตาไม่ได้ทั้งที่ตกใจจนกระเพาะหดครึ่ง คนอื่น ๆ โชคดีที่กว่าเพราะไม่ทันเห็นจนกระทั่งเขาเดินก้าวแรกมาหา ทุกคนรอบตัวข้าพยายามไม่สะดุ้ง

มังกรไม่เหมือนชายใดในหมู่บ้าน เขาไม่ได้แก่แต่ราววัยโรยและหลังงุ้ม ทั้งที่อาศัยในหอคอยมาเป็นร้อยปี มังกรเป็นชายร่างสูงสง่า ดวงหน้าเกลี้ยงเกลา ตึงต่ง หากสวนกันบนถนน ข้าอาจคิดว่าเขาเป็นหนุ่มน้อยที่แก่กว่าข้าไม่กี่ปีเท่านั้น เป็นชายที่ข้าอาจแย้มยิ้มให้ที่โต๊ะงานฉลอง และเขาอาจขอข้าแต่งงาน แต่มีบางสิ่งที่ผิดธรรมชาติบนดวงหน้าของเขา รอยยับย่นริมทางตาลายจะบอกว่าแม้กาลเวลาไม่อาจทำร้ายเขาได้ แต่การใช้ร่างกายก็ส่งผลบางอย่างเหมือนกัน ใบหน้าของเขาไม่ได้อัปลักษณ์สักนิด แต่ความเย็นชาทำให้ไม่ชวนมอง ทุกสิ่งในตัวของเขาสะท่อนออกมาว่าข้าไม่ใช่พวกเดียวกับเจ้า และไม่ปรารถนาที่จะเป็น

เสื้อผ้าของมังกรหยาบ ชุดผ้าไหมตัวยาวแบบผ่าหน้าของเขาดูเล็กลง ท้องกรอบครึ่งหนึ่งได้เป็นปีต่อให้ไม่นับกระดูกทองคำ แต่เขาพอมเพริ้วเหมือนคนที่ลืมหูลูกบอลตลอดสี่ปีที่เก็บเกี่ยว กิริยาขัดแข็ง ระวังเคร่งดุจนุ่นล่าเนื้อราวกับเขาอยากไปจากที่นี่โดยไว นี่เป็นวันที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตเราเลยก็ว่าได้ แต่เขากลับไม่คิดจะอดทนเพื่อเห็นแก่เราแม่แต่น้อย เมื่อผู้ใหญ่บ้านดานกาโค้งคำนับและเกริ่นว่า “ข้าแต่ใต้เท้า โปรดให้ข้าได้แนะนำ...” มังกรกลับขัดนางขึ้นมาทันที “ได้ ว่ามาเลย”

พอเย็นเคียงข้างและวางมืออุ่นจัดบนบ่าข้าพลางโค้งคำนับ ขณะที่แม่กำมือข้าอีกข้างแน่น ทั้งสองถอยหลังไปอย่างไม่เต็มใจพร้อมกับพ่อแม่บ้านอื่น พวกเราทั้งสิบเอ็ดคนขยับเข้าหากันตามสัญชาตญาณ ข้ากับคาสซาขึ้นเกือบสุดปลายแถว ข้าไม่กล้าจับมือคาสซาแต่ยื่นไถ้พอให้แขนของเราแตะสัมผัสกัน ข้าจ้อง

มองมังกรด้วยความเกลียดชัง...ยิ่งกว่าเกลียดชังขณะที่เขาก้าวเดิน พลังเขยคาง
เด็กสาวแต่ละคนขึ้นพิจารณา

เขาไม่ได้พูดกับทุกคน เขาไม่พูดอะไรสักคำเดียวกับเด็กสาวคนก่อนหน้า
ข้า นางมาจากโกลซานก่า ทั้งที่บอริสพ่อของนางเป็นนักเพาะม้ามือดีที่สุดใน
หุบเขา และนางสวมชุดผ้าขนสัตว์ย้อมสีแดงสด เรือนผมดำขลับถักเปียยาว
ร้อยริบบิ้นแดงอย่างงดงาม เมื่อเดินมาถึงข้า มังกรกวาดมองแล้วขมวดคิ้ว
ดวงตาสีดำเย็นชา ริมฝีปากสีจางเม้มบาง ก่อนจะเอ่ยถาม “ชื่ออะไร”

“เอ็กเนียชกา” ข้าตอบ หรือพยายามจะตอบ ปากแห้งผากจนต้องกลืน
น้ำลาย “เอ็กเนียชกา” ข้าพูดซ้ำแล้วกระซิบ “เจ้าค่ะ” ข้าหลุบตา ดวงหน้า
ร้อนผ่าว รู้ว่าต่อให้ระวังเพียงใด รอยโคลนสามดวงใหญ่ก็กำลังเปโรละไล้ขึ้นมา
จากชายกระโปรง

มังกรเดินต่อไป จากนั้นก็ชะงัก จ้องมองคาสซาด้วยสายตาที่ไม่เหมือน
เคยหยุดมองพวกเราคนไหน มือของเขาเขยคางนางอยู่นาน รอยยิ้มพึงใจโค้ง
บนริมฝีปากบางกระด้าง คาสซาสบตาเขาอย่างอาจหาญไม่หวั่นไหว นางไม่ได้
พยายามตัดเสียงแหลม เสียงหัว หรืออย่างใดเลย เสียงของนางนิ่งเสนาหุ
เมื่อเอ่ยตอบ “คาสซาเจ้าค่ะ”

เขายิ้มให้นางอีกครั้ง มันไม่ใช่รอยยิ้มรื่นรมย์แต่เป็นสีหน้าแบบแมวอिम
เขาเดินต่อไปจนสุดแถวพอเป็นพิธีโดยแทบไม่ชายตามองเด็กสาวสองนางที่เหลือ
ข้าได้ยินเสียงคล้ายสะอื้นของเวนซาจากด้านหลังเมื่อเขาหันกลับมาหาคาสซา
สีหน้าพึงใจไม่แปรเปลี่ยน

แต่แล้วเขากลับขมวดคิ้วอีกแล้วหันมามองข้าตรง ๆ

ข้าคงเพลอจับมือคาสซาไปแล้ว เพราะข้ากำลังบีบมือนางสุดแรงเกิดและ
นางก็บีบตอบ คาสซาปล่อยมือโดยเร็ว ส่วนข้าก็รีบประสานมือไว้ด้านหลัง แก้ม
แดงร้อนพองความหวาดกลัว มังกรเพียงแต่หรีตตามองข้าซ้ำ จากนั้นพอเขา
ยกมือก็มีลูกไฟสีฟ้าขาวขนาดจิวก่อตัวขึ้นที่ปลายนิ้ว

“นางไม่ได้ตั้งใจ” คาสซาพูด กล่าวหาญเป็นที่สุด นั่นต่างจากข้าโดย
สิ้นเชิง เสียงนางสิ้นพว่แต่ชัดเจน ในขณะที่ข้าได้แต่มองลูกไฟด้วยความกลัว
จับจิต “ได้โปรดเถิดเจ้าค่ะ...”

“เงียบ” มังกรพูด พลงยื่นมือมาทางข้า “รับไป”

“รับ...อะไร” ข้าถาม งุนงงยิ่งกว่าโดนเขาชดลูกไฟใส่หน้าเสียอีก

“อย่ามัวยืนเช้อ” เขาพูด “รับไป”

มือข้าลั่นระริก ดั่งนั้นพอข้ายกมือขึ้นมาพยายามจะหยิบลูกไฟจึงบังเอิญ
ปัดเข้ากับนิ้วของเขา ผิวเนื้อเขาร้อนผ่าวเหมือนจับไฟ แต่ลูกไฟเย็นสบายคล้าย
หินอ่อน และข้าสัมผัสมันได้โดยไม่เป็นอันตรายแม้แต่น้อย ข้าท่อมหันไปด้วยความ
โล่งอก ดวงตาเบิกจ้องขณะที่ปลายนิ้วถือลูกไฟไว้ มังกรมองข้าด้วยสีหน้า
หงุดหงิด

“เอ้า” มังกรพูดเสียงขุ่น “จิ้งคงต้องเป็นเจ้า” เขาหยิบลูกไฟจากมือข้า
มากำไว้ครู่หนึ่ง แล้วมันก็หายวับไปเหมือนขามา เขาหันมาหาผู้ใหญ่บ้านดานก
“ส่งบรรณาการไปที่หอคอยเมื่อเจ้าพร้อม”

ข้ายังไม่เข้าใจ และคิดว่าไม่มีใครเข้าใจเช่นกัน แม้แต่พ่อกับแม่ ทุกอย่าง
เกิดขึ้นรวดเร็วเกินไป ข้ายังตะลึงที่ได้รับความสนใจจากมังกร ไม่ทันได้บอก
ใครด้วยซ้ำเมื่อเขาหันมาคว้าข้อมือข้า มีเพียงคาสซาที่ได้ขยับ ข้าหันกลับไปมอง
และเห็นนางกำลังจะยื่นมือมาหา จากนั้นมังกรก็กระตุกมือข้าอย่างสิ้นความอดทน
จนข้าถลาตามหลัง แล้วเขาก็ลากข้าเข้าไปด้วยกันในอากาศ

ข้ารู้สึกพะอืดพะอมจึงใช้มืออีกข้างอุดปากไว้เมื่อเรากลับออกมาจากความ
ว่างเปล่า พอเขาปล่อยมือข้าก็ทรุดลงคุกเข่าแล้วอาเจียนออกมา ไม่สนใจว่า
ตัวเองอยู่ที่ไหน มังกรอุทานพึมพำอย่างจริงจัง เพราะข้าทำเศษอาหารกระเซ็น
ติดปลายรองเท้าบูตหนังแสนงามของเขา

“ไร้ค่าสิ้นดี เลิกล่าออยแล้วเซ็ดถูให้เรียบร้อย” จากนั้นเขาก็เดินห่างออกไป
สิ้นร่องเท้ากระทบก้องบนพื้นหินก่อนจะจางหาย

ข้านั่งตัวลั่นอยู่ตรงนั้นจนแน่ใจว่าท้องไส้หายปั่นป่วน จากนั้นก็ใช้หลังมือ
เซ็ดปากแล้วเงยหน้า ข้าอยู่บนพื้นหิน ไม่ใช่พื้นหินธรรมดา แต่เป็นหินอ่อน
สีขาวบริสุทธิ์ที่แทรกเส้นสายสีเขียวสด ห่องทรงกลมเล็ก ๆ นี้มีหน้าตาเป็นแถบ
ยาวแคบสูงเกินกว่าจะมองออกไปได้ เพดานเหนือศีรษะสอเบาเป็นมุมแหลม
ข้าอยู่บนยอดหอคอย

ในห้องไม่มีเครื่องเรือนใด ๆ ไม่มีอะไรให้ข้าใช้เช็ดพื้น สุดท้ายจึงใช้ กระโปรงของตัวเองเพราะมันสกปรกไปแล้ว หลังจากตัวลั่นนงกอยู่อีกครู่หนึ่ง ข้าก็ลุกขึ้นเดินอย่างขลาดกลัวไปยังโถงทางเดิน ข้าอยากออกจากห้องนี้โดยไม่ผ่านทางที่เขาเดินไป แต่ไม่มีทางเลือก

มังกรไม่อยู่แถวนั้นแล้ว โถงทางเดินสั้น ๆ วางเปล่า พื้นเป็นหินอ่อน เย็นเฉียบอีกเช่นกัน จุดนี้สว่างด้วยไฟสีหม่นจางจากตะเกียงแขวน แต่ไม่ใช่ ตะเกียงของจริง มันเป็นหินขัดสีลูกใหญ่ที่เรืองแสงจากภายใน มีประตูเพียง หนึ่งบาน จากนั้นก็เป็นซุ้มโค้งสุดทางที่นำไปสู่ชั้นบันได

ข้าผลักประตูเปิดแล้วเอื้อมหน้าเข้าไปด้วยใจหวั่น มันดีกว่าทะเล่อทะล่า เข้าไปโดยไม่รู้ว่ามီးอะไรอยู่ แต่หลังประตูเป็นเพียงห้องเล็กโล่งที่มีเพียงเตียง แคบ ๆ โต๊ะขนาดย่อม และอ่างน้ำ เมื่อมองตรงไปจะเป็นหน้าต่างบานใหญ่ ข้าเห็นห้องฟ้าจึงถลาเข้าไปโน้มตัวข้ามกรอบหน้าต่าง

หอคอยตั้งอยู่บนเนินเขาสุดเขตตะวันตกของที่ดินของมังกร หุบเขาของเราทอดยาวไปทางตะวันออกพร้อมด้วยหมู่บ้านและที่นา จากหน้าต่างนี้ข้ามองเห็นแม่น้ำสปีนเดลทั้งสายไหลผ่ากลางเป็นสายสีฟ้าเงิน ขนาบข้างด้วยถนนดิน สีนํ้าตาล ถนนและแม่น้ำไหลเคียงกันไปจรดอีกฟากของเขตที่ดินมังกรแล้ว ลาดลงสู่ป่า ไปโผล่อีกทีตามหมู่บ้านต่าง ๆ จนกระทั่งถนนสายนั้นทอดหายไป สู่พงไพรอันรกทึบ เหลือเพียงแม่น้ำมุ่งเป็นสายต่อไปจนจางหายไปในที่ที่สุด

ข้ายังมองเห็นเมืองโอลซานกาอีกด้วย มันเป็นเมืองซึ่งอยู่ใกล้หอคอย มังกรที่สุด ทุกวันอาทิตย์ที่นั่นจะมีตลาดใหญ่ พ่อเคยพาข้าไปสองครั้ง ถัดจาก โอลซานกาเป็นเมืองโปเนียดส์และราดอมสโก ต่างโอบโค้งรอบทะเลสาบขนาด ย่อม แล้วจึงเป็นหมู่บ้านดอร์นิกของข้าพร้อมด้วยจัตุรัสกว้างสีเขียว ข้ามองเห็นโต๊ะใหญ่สี่ขาหนักอึ้งด้วยบรรณาการที่มังกรไม่อยู่รอรับ ข้าทิ้งตัวคุกเข่าแล้ว ชบหน้าผากกับกรอบหน้าต่าง จากนั้นก็ร้องไห้เหมือนเด็ก ๆ

ทว่าคราวนี้แม่ไม่ได้มาลูบหัวข้า พ่อไม่ได้มาดึงข้าให้ลุกขึ้นและเล่าเรื่อง ข้าซนจนน้ำตาข้าแห้งหาย ข้าสะอื้นเสียนจรร้องไม่ไหวอีกต่อไป เริ่มปวดหัว จากนั้นก็หนาวลั่นขัดแข็งจากการนั่งบนพื้นหิน น้ำมูกไหลย่อยแต่ไม่มีอะไรให้ เช็ด

สุดท้ายข้าใช้กระโปรงส่วนที่ยังสะอาดอยู่ จากนั้นก็นั่งลงบนเตียงและครุ่นคิด ห้องนี้โปร่งโล่งเป็นระเบียบราวกับมีใครเพิ่งย้ายออก อาจใช้ก็ได้ มีเด็กสาวสักคนเคยนั่งมองหุบเขาอย่างเดียวดายอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสิบปี ตอนนั้นหญิงสาวคนนั้นคงกลับบ้านไปร่ำลาครอบครัวแล้ว ห้องนี้เป็นของข้า

ผนังตรงข้ามเตียงแขวนภาพเขียนกรอบทองไว้ มันทรูหราเกินไปสำหรับห้องเล็ก ๆ นี้ และไม่ใช้รูปภาพด้วยซ้ำ มันเป็นเพียงแถบกว้างสีเขียวอ่อนที่ริมขอบเป็นสีน้ำตาลเทา ที่กลางภาพมีเส้นสีฟ้าเงินแวววาววนล้อมอ่อนช้อย เชื่อมต่อด้วยเส้นสีเงินที่บางกว่าจำนวนมากลากเชื่อมเข้ามาจากขอบภาพ ข้าจ้องมองพลางสงสัยว่านี่ก็เป็นเวทมนตร์ใช่ไหม

ข้าไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อน แต่คุ้นตากับความห่างบนเส้นสีเงินประดับด้วยวงกลมเป็นระยะ ๆ ครู่ต่อมาจึงนึกได้ว่าภาพนี้คือหุบเขา แต่ถูกกดให้แบนราบเหมือนมุ่มมองจากที่สูง เส้นสีเงินคือแม่น้ำลึบป็นเดลที่ไหลจากเทือกเขาสูงพุ่งไพร วงกลมทั้งหลายคือหมู่บ้าน ลีลันของมันเป็นแจ่มจ้า เนื้อสีเป็นมันขาวและนุ่มน้อย ๆ จนแทบจะมองเห็นลูกคลื่นและผิวน้ำระยับแดด มันดึงดูดสายตาให้เฝ้ามอง แต่ข้ากลับไม่ชอบภาพนี้เลย มันเปรียบเหมือนกล่องที่ตีกรอบหุบเขาซึ่งเต็มไปด้วยชีวิตและปิดล้อมมันไว้ ดังนั้นขณะจ้องมองภาพข้าจึงรู้สึกเหมือนถูกล้อมกรอบไปด้วย

ข้าถอนสายตา รู้สึกเหมือนจะทนอยู่ในห้องนี้ไม่ได้ ข้าไม่ได้กินมือเท้าแทบไม่ได้แตะมือเย็นเมื่อคืน อาหารทุกอย่างล้วนไร้รสชาติเมื่อเข้าปาก และตอนนี้ก็น่าจะอยากอาหารน้อยลงไปอีกเพราะความเลวร้ายเกินจินตนาการเพิ่งเกิดขึ้น แต่ข้ากลับหิวแทบไส้ อีกอย่างหอคอยนี้ไม่มีคนรับใช้จึงยอมไม่มีใครนำอาหารมาให้ข้า จากนั้นความคิดเลวร้ายยิ่งกว่าก็ผุดขึ้นมา มังกรคาดหวังให้ข้านำอาหารไปให้เขาหรือเปล่า

ความคิดที่เลวร้ายกว่านั้นตามมา แล้วหลังจากอาหารค่ำละ คาสซาบอกเสมอว่านางเชื่อคำพูดของผู้หญิงที่กลับมา มังกรไม่ได้แตะต้องใคร “เขาพาตัวผู้หญิงไปเป็นร้อยปีแล้ว” คาสซามักจะพูดอย่างหนักแน่น “ต้องมีใครสักคนหลุดปากออกมาบ้าง ต้องมีข่าวระแคะระคายบ้าง”

ไม่กี่สัปดาห์ก่อนคาสซาแอบมาขอให้แม่ของข้าบอกนางว่าเกิดอะไรขึ้น เมื่อผู้หญิงแต่งงาน นั่นเป็นสิ่งที่แม่ของนางควรบอกในคืนก่อนวันวิवाห์ ข้าบังเอิญได้ยินจากทางหน้าต่างขณะกลับจากป่า ข้ายืนนิ่งเงยหูฟังอยู่ข้างหน้าต่าง ยามที่หน้าต่างร้อน ๆ ไหลอาบสองแก้ม ข้าโกรธแทนคาสซาเหลือเกิน

แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นข้า และข้าไม่ใช่คนกล้าเลยสักนิด ข้าไม่คิดว่าตัวเองจะทำอย่างที่แม่บอกคาสซาได้ สูดหายใจลึก ๆ และอย่าเกร็ง... จะได้ไม่เจ็บ ในช่วงเวลาอันเลวร้ายข้าจินตนาการว่าดวงหน้าของมังกรอยู่ติดใกล้ ใกล้ยิ่งกว่าตอนที่พิจารณาข้าในการคัดเลือก ดวงตาสีดำวาวเย็นชาดูจกัอนหิน นิ้วแข็งปานเหล็กกล้าอุ่นจัดขณะดึงชุดของข้าออกจากผิวเนื้อ ริมฝีปากยิ้มกริ่มพึงใจ ถ้าหากร่างกายของเขาก็ร้อนผ่าวด้วยละ ข้าคงจะรู้สึกว่าเขาเรื่องรองตั้งเถ่าไฟไปทั่ว ร่างข้าในยามที่เขาทาบทับลงมาและ...

ข้าตัวสั่นและรีบสลัดความคิดนั้นทิ้ง ก่อนจะลุกขึ้นแล้วก็มั่งมองเตียงห้องเล็ก ๆ มิดชิดแห่งนี้ไม่มีที่หลบซ่อน ข้าจึงตะลี้ตะลานออกไปยังโถงทางเดิน สูดปลายทางมีบันไดวนทอดยาวลงไป ผั่งด้านในเปิดที่บั้งสายตาจนกว่าจะหัก เลี้ยว ความรู้สึกกลัวการลงบันไดดูเป็นเรื่องโง่เขลา แต่ข้ากำลังพรันพริ้งจับใจเกือบจะหนีกลับห้องแล้วด้วยข้า แต่สุดท้ายก็แตะมือเข้ากับผนังหินเรียบแล้วลงบันไดไปช้า ๆ สองเท้ายื่นมั่นทีละขั้นก่อนจะก้าวขึ้นถัดไป หยุดเงยหูฟังก่อนจะลงไปลึกกว่าเดิม

หลังจากสืบคลานลงไปได้ครบรอบที่จุดหักเลี้ยวและไม่มีอะไรพุ่งเข้าหา ข้าก็เริ่มรู้สึกของตัวเองโง่จิ่งก้าวเท้าเร็วขึ้น แต่พอครบอีกรอบและยังไม่มีชนพัก ข้าก็เริ่มกลัวอีก คราวนี้กลัวว่ามันจะเป็นบันไดต้องสาปที่ทอดยาวไม่จบสิ้น เอาเถอะ ข้าชอยเท้าเร็วขึ้น เร็วขึ้น จากนั้นก็ไถลลื่นลงมาสามชั้นจนถึงชนพัก ชนเข้าอย่างจิ่งกับมังกร

รูปร่างข้าผอมบางก็จริง แต่พ่อเป็นผู้ชายตัวสูงที่สุดในหมู่บ้านและข้าสูงเท่าไหล่ของพ่อ และมังกรไม่ใช่ชายร่างใหญ่ เราจึงกลิ้งตกบันไดมาด้วยกัน มือข้างหนึ่งของเขาคอยรวบจับไว้ได้และคว้าแขนข้าด้วยอีกมือ จากนั้นก็ทำอะไรบางอย่างที่ทำให้เราทั้งคู่ไม่หล่นกระแทกพื้น ข้าพบว่าตัวเองที่นั่งน้ำหนักพิงร่างเขา มือเกาะเสื้อคลุมเขาแน่นและจ้องเบ่งไปยังดวงหน้าที่กำลังตกใจของเขา เป็น

ชั่วขณะหนึ่งที่มังกรดูงุนงง เขาดูเหมือนคนปกติที่ตื่นตะลึงเวลามีอะไรโผล่เข้ามาใส่หน้าชนิด ๆ และอ่อนโยนลงหน่อย ๆ ปากเขากว้าง ดวงตาเบิกโต

ตัวเองก็ประหลาดใจเสียจนลึ้มซยับ ได้แต่ตัวแข็งจ้องเขาอยู่อย่างนั้น แต่มังกรเรียกสติคืนมาอย่างรวดเร็ว โทสะกวาดซัดไปทั่วหน้าแล้วเขาก็ยันตัวซำยขึ้น จากนั้นซำลำนึกได้ว่าทำอะไรลงไป ความตระหนกทำให้ซำพูดโพล่งออกมา ก่อนที่เขาจะทันอ้าปาก “ซำกำลังหาคร่าวอยู่!”

“งั้นรี” เขาพูดเสียงนุ่ม ดวงหน้าไม่ได้ดูอ่อนโยนอีกต่อไปแล้ว แต่กลับแข็งกระด้างออกจะโกรธเกรี้ยว เขาไม่ยอมปล่อยให้ซำซำ ซำยังบีบมือแน่นจนเจ็บ ซำลำนึกได้ถึงความร้อนที่ทะลุผ่านแขนเสื้อตัวใน เขาดึงซำเข้าใกล้แล้วโน้มตัวใส่ คงอยากชมขวัญซำ และเขาคงจะทำโทษมากไปกว่านี้ไม่ได้ ถ้ามีเวลาคิด ซำคงผงะหนิตัวลึ้ม แต่ซำที่กั๊กทั้งเหนื่อย หน้าปรจจะหน้า ใกล้ซิดเสียจนลมหายใจเขาตักต้องริมฝีปาก ไม่ใช่แค่ได้ยินแต่ซำรู้สึกได้ถึงเสียงกระซิบอันเย็นเยียบดูร้าย “ซำจะพาเจ้าไปเอง”

“ซำไปเอง ซำไปเองได้” ซำล่ำล่ำลัก เนื้อตัวสิ้นเทาพยายามเอะหนิมังกรหันกลับไปแล้วลากซำลงบันไดตามหลัง บันไดเวียนลงไปครบรอบ รอบแล้วรอบเล่า ห้ารอบด้วยกันก่อนที่เราจะมาถึงชานพักถัดไป จากนั้นก็เวียนลงไปอีกสามรอบภายใต้แสงที่เริ่มสลัว สุดท้ายเขาก็ลากซำมาถึงชั้นล่างสุดของหอคอยที่เป็นเพียงถ้ำหินสลักห้องใหญ่ มีเตาผิงรูปปากคว่ำขนาดมหึมาอัดสุมด้วยเปลวเพลิงลุกโชติราวกับไฟนรก

เขาลากซำตรงไป ในชั่วอึดใจแห่งความกลัวซำคิดว่าจะถูกโยนเข้าไปในเตานั้น มังกรแข็งแรงมาก แข็งแรงกว่าที่ควรจะเป็นสำหรับผู้ชายรูปร่างขนาดเขา เขาจุดซำลงบันไดมาได้ง่ายตายก็จริง แต่อย่างน้อยซำจะยอมถูกโยนเข้าเตาง่าย ๆ ซำไม่ใช่ผู้หญิงสงบเสงี่ยม เวลาที่ผ่านมาหมดไปกับการวิ่งเล่นในป่า ปีนต้นไม้ และลุยพงหนาม ตอนนี้อะไรก็เพิ่มความตระหนกยังเพิ่มพลังกำลั้งให้อีก ซำร้องกรี๊ดเมื่อเขาดึงซำเข้าไปใกล้เตา จากนั้นซำก็เริ่มอาละวาด มือจิกขวนดินสะบัด และคราวนี้ซำทำให้เขาเสียหลักล้มลงกับพื้นได้สำเร็จ

ซำล่ำตามไปด้วย ศีรษะกระแทกพื้นหินกันทั้งคู่อันต่างฝ่ายต่างนอนมึนงง แขนขาเกาะกาย เปลวไฟลุกโผลดแตกเบรียะอยู่ข้างกาย ทันทีที่ความตระหนก

เริ่มจางหาย ข้าก็สังเกตเห็นว่าในผนังข้างเตาผิงมีประตูเหล็กที่เป็นฝาเตาอบ และเบื้องหน้ามีเหล็กสำหรับเสียบเนื้อย่าง ด้านบนมีชั้นใหญ่กว้างวางหม้อกับ กระทะ ที่นี่คือครัวนั่นเอง

ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็พูดด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูเกือบอัจฉรยใจ “เจ้าเสียดิ ไปแล้วหรือไง”

“ข้านี้กว่าท่านจะโยนข้าเข้าเตาผิง” ข้าพูด สมองยังมึนงง จากนั้นก็เริ่ม หัวเราะ

แต่ไม่ใช่เสียงหัวเราะขบขัน เพราะตอนนั้นสติข้าหดหายไปครึ่งหนึ่งแล้ว จากความหิวและเหนื่อยแทบขาดใจ ข้อเท้าและเข่าฟกช้ำจากการถูกลากลงบันได ศีรษะปวดร้าวเหมือนกะโหลกจะแตก แต่ข้าหยุดหัวเราะไม่ได้

ทว่าข้าไม่รู้ เขารู้เพียงว่าเด็กสาวหน้าเซ่อที่เขาเลือกมากำลังหัวเราะเขา หัวเราะเยาะมึนกร พ่อมดแห่งราชอาณาจักรผู้เป็นเจ้านายและนายเหนือหัว ข้า คิดว่าคงไม่มีใครหัวเราะใส่เขามาเป็นร้อยปี เขายืนกาย สะบัดขาให้พ้นตัวข้า แล้วลุกขึ้นยืนมอง ท่าทางกราดเกรี้ยวประหนึ่งแมวกโธร พอเห็นแบบนั้นข้ายิ่ง หัวเราะหนักขึ้น สุดท้ายเขาปล่อยให้ข้าหัวเราะก็ถึงอยู่บนพื้นแล้วเดินหนี เหมือน ไม่รู้จะทำอย่างไรกับข้าอีกต่อไป

หลังจากมึนกรไปแล้ว เสียงคิกคักของข้าค่อยจางหาย ไม่รู้ว่าทำไม แต่ ความว่างกลวงในใจข้าเหมือนจะสลายไปเช่นเดียวกับความกลัว ข้าไม่ได้โยนข้า เข้าเตาผิง ไม่แม้แต่จะตบข้าด้วยซ้ำ ข้าลุกขึ้นมองไปรอบห้อง มันยากจะมองเห็นอะไรได้เพราะแสงเตาเจ็ดจ้าและไฟแสงไฟอื่น แต่พอหันหลังให้เตาข้าก็เริ่ม มองเห็นสภาพภายในห้องมที่มาแห่งนี้ มันถูกแบ่งเป็นส่วน ๆ คั่นด้วยผนังเตี้ย ที่เต็มไปด้วยชั้นวางขวดแก้วแวววาว ข้ารู้ว่านั่นคือไวน์ ลุงของข้าเคยชอบขวด ไวน์มาที่บ้านย่าเพื่อฉลองเทศกาลกลางฤดูหนาว

มีขวดตูดิบอยู่มากมาย ทั้งถึงแอบเปิดท่อฟาง กระจกอบมันฝรั่ง แครอต และหัวพาร์สลีย์ หัวหอมถูกร้อยด้วยฟันทองเกลียวไว้ บนโต๊ะกลางห้องมีสมุดเล่ม หนึ่งวางอยู่ใกล้เทียนไขที่ยังไม่ถูกจุด พร้อมด้วยแท่นหมึกและปากกาขนนก พอ เปิดสมุดข้าก็เห็นบัญชีขวดตูดิบเขียนไว้ด้วยลายมือชัดเจน ด้านล่างของหน้าแรก มีตัวอักษรเล็กจิ๋ว พอข้าจุดเทียนและก้มลงเพ่งมองจึงอ่านได้ความว่า